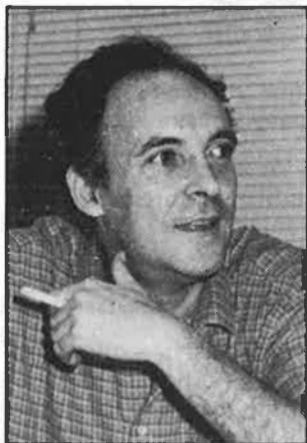

Arròs a banda

Ramon Barnils

Kulturnaf

Si en inaugurar una política de llibertat el primer que s'ha fet sempre és tancar mig miler de ciutadans a la presó, la primera mesura d'una política de cultura hauria de ser suprimir la política de cultura.

Contra aquests assenyats axiomes de la més secular de les polítiques, que és la realista, la Generalitat d'amunt acaba de confegir uns tractes culturals que, no solament no suprimeixen qualsevol política cultural, sinó que les sumen totes, i per tant les multipliquen: Generalitat, diputacions i tots els municipis han acordat de posar en comú els diners per a cultura i de conxorxar entre tots el destí d'aquests diners. Que deu ser, segons els programes habituals, d'augmentar en un tant per cent anual rendible el tant per cent de Mirons, Plans, Renaus i Boadelles que ens corresponen, segons la nostra renda per càpita i la nostra posició geopolítica.

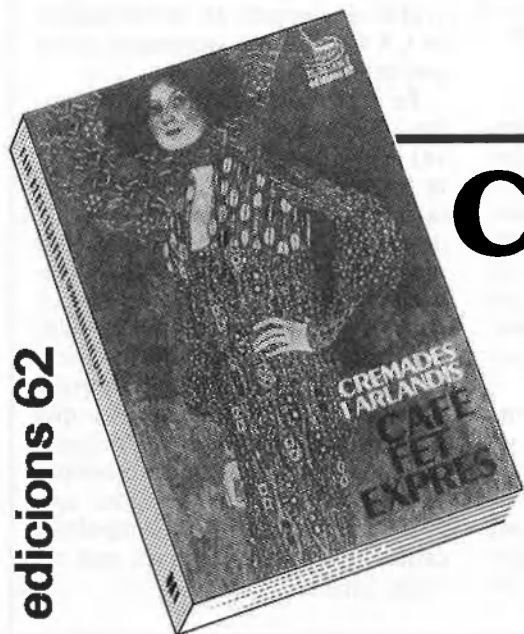
El problema hauria de ser que, per arribar a ser qui fou, Miró va passar més gana que un mestre d'escola, va emigrar els millors anys de la seva vida i en va viure mitja sota la dictadura. Pel que fa a Pla, va resultar un addicte a l'espionatge faccions, el periodisme, el cunyat dolent, els diners a Suïssa o sota la rajola i el capitalisme primitiu. Renau es movia com peix en l'aigua en un règim totalitari i desarrelat, el de l'Alemanya de l'Est. I Boadella s'ha atipat de subvencions aplicant el tercer grau als subvencionadors.

Deixant de banda aquests elements —que la cultura no ha tingut mai res a veure ni amb la bona política, ni amb l'ètica, ni amb la moral, ni, en general, amb res de planificable, és a dir, amb res de polititzable—, hi ha hagut una reacció en favor del pacte cultural francament preocupant: el «Boletín Ortegaiano del Estado», *El País*, no solament ha editorialitzat en favor d'aquest pacte cultural, sinó que l'eleva a categoria i el proposa com a exemple per a Espanya i per al seu govern, que és el PSOE.

Siguem realistes i demanen l'impossible, ni pactes ni exemples: que facin biblioteques i potser donaran feina i temps a un Bataille. Que facin televisió i potser fabricaran un Gore Vidal. Que facin un bon servei de correus i potser en traurà material un Henry Miller. Que facin bancs i potser se'ls hi criaran Elliots. Que plantin boscos i tindrem més paper i més barat, més llibres i revistes. Que revisin els impostos de teatres, cinemes i odeons i potser hi apareguin Shakespeares, Welles i Lou Reeds. Que apliquin a la distribució de productes culturals l'energia que apliquen a aplegar impostos, i tothom que ho vulgui tindrà a l'abast la cultura que vulgui.

En resum, que s'apartin, que ens priven del sol.

En el pacte cultural, només hi creu el seu pare. Els altres signataris, ni això. □

CREMADES I ARLANDIS

CAFÈ FET EXPRES

El Balanci, 178, 144 pàgs.

Erotisme, perversitat, somni, tendresa, en un còctel per a paladars que sàpiguen apreciar-lo.

De venda a totes les llibreries